

Chương 1

Tiếng trống tan trường đổ một hồi dài khiến cả lớp nhấp nhúm.

Lớp học đang im phắc bỗng vang lên những tiếng gấp tập loạt soạt lẫn những tiếng trò chuyện râm ran.

Ở trên bâng cô Diệu Lý cũng đang thu xếp sổ sách cho vào cặp. Trước khi bước ra khỏi cửa, cô còn quay lại dặn:

- Các em nhớ ôn bài cho kỹ đấy nhé! Nhất là em Long, cô không muốn em làm trò cười một lần nữa!

Cô vừa khuất sau cánh cửa, cả lớp lập tức nhao nhao lên. Bọn con gái la hét chí chóc khi bị tụi con trai xô lấn chen nhau ra cửa. Một vài đứa ngổ ngáo nhảy tót lên bàn phóng vù qua cửa sổ, bất chấp thầy giám thị có đứng ngoài hành lang hay không.

Tiểu Long không buồn chen lấn như các bạn. Nổi buồn sáng nay vẫn cuốn chặt lấy nó làm thân hình vạm vỡ của nó bỗng chốc xụi lơ, tay chân cật lên không muốn nổi.

Khi này cô Diệu Lý kêu nó lên trả bài. Cô dạy môn vật lý là môn học xưa nay nó vẫn úy kị. Sau môn toán, vật lý và hóa học là hai môn nó sợ nhất.

Cô Diệu Lý không bắt nó viết công thức hoặc tính này tính nọ lồi thồi. Cô chỉ hỏi nó về sự giãn nở của vật chất dưới tác dụng của nhiệt. Nói chung, đó là những câu hỏi dễ mà bất cứ một học sinh nào cũng ao ước. Có lẽ biết trình độ nó chẳng giỏi giang gì nên cô không muốn gây khó cho nó.

Tất nhiên áp ứng một hỏi, Tiểu Long đáp cũng trôi. Nhưng đến khi cô Diệu Lý bảo nó cho một ví dụ về hiện tượng vật chất nở ra khi nóng lên và co lại khi lạnh đi thì nó tắc tị.

- Sao, em nghĩ ra chưa? - Thấy nó đứng “ăn vạ” lâu lắc, cô sốt ruột hỏi.

- Dạ chưa ạ! - Tiểu Long mặt mày nhăn nhúm.

Cô gõ gõ cán viết xuống bàn, gợi ý:

- Em cố nhớ xem trong những vật em nhìn thấy hoặc tiếp xúc hằng ngày có vật nào diễn ra hiện tượng này không?

Tiểu Long lại nhú mày. Nhưng dù cố moi óc, nó vẫn chẳng nhớ ra vật nào giống như vậy. Có thể lúc bình thường nó chẳng khó khăn gì để tìm ra một vài ví dụ nhưng những lúc căng thẳng như thế này, đầu óc nó bỗng xơ cứng, không làm sao đào ra một ý nghĩ ra hồn.

Tiểu Long đổi chân lia lịa, môi mím chặt, hai tay nắm lại như đang phải đánh nhau với một đối thủ vô hình. Mấy chục cặp mắt ngồi dưới đang chong vào nó khiến mồ hôi trên trán nó không ngừng vã ra.

Về khổ sở của nó làm cô Diệu Lý động lòng. Cô nhìn nó, dụi dàng:

- Nếu không nghĩ ra thì thôi! Em về chỗ đi!

Được cô tuyên bố “tha bổng”, Tiểu Long mừng rơn. Nó bước lại bàn, rụt rè cầm lấy cuốn tập chuẩn bị trở về chỗ ngồi nhưng đúng vào lúc dợm quay người đi không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào nó chợt nhớ ra một điều liền hân hoan ngược nhìn cô giáo:

- Thưa cô, em nghĩ ra rồi ạ!

-Ồ, hay quá! - Cô Diệu Lý vui vẻ kêu lên - Thế vật gì nở ra khi nóng lên và co lại khi lạnh đi vậy?

Tiểu Long hí hửng:

- Thưa cô, thời gian ạ!

- Thời gian? - Mời cô Diệu Lý vẽ thành hình chữ O.

Không chỉ cô mới ngạc nhiên trước câu trả lời kỳ dị của Tiểu Long. Tụi bạn ngồi dưới, kể cả Quý ròm và nhỏ Hạnh, đều há hốc miệng.

Thái độ của mọi người khiến Tiểu Long cảm thấy chột dạ. Nó chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì cô Diệu Lý đã hỏi tiếp, giọng chưa hết sừng sốt:

- Tại sao lại là thời gian?

Linh cảm có chuyện gì đó không ổn nhưng không đủ thì giờ để suy nghĩ, Tiểu Long đành bậm bụng đáp theo những gì vừa xảy ra trong đầu:

- Thưa cô, bởi vì những ngày hè nóng nực thường dài ra, còn những ngày đông lạnh lẽo thường thun ngắn lại ạ!

Tiểu Long vừa dứt lời, lớp học đang yên lặng bỗng nổ ra một trận cười ngặt nghẽo. Có đứa gập người trên bàn, cười nghiêng ngả, bút thước tập vờ rơi vãi tung tóe.

Tiểu Long mặt tái xanh. Nó lăm lét nhìn cô, thấy cô đang giữ vẻ mặt nghiêm nghị một cách khó khăn. Dường như cô đang cố nín cười.

- Thôi, cho em về chỗ! - Mãi một lúc cô mới lên tiếng - Cô nghĩ em cần phải học cách phân biệt môn vật lý với môn kể chuyện cười!

Rồi cô quay xuống lớp, đập đập cây thước kẻ lên bàn:

- Các em ổn định lại trật tự đi nào!

Cô phải lặp đi lặp lại hai, ba lần, lớp học mới dần dần bớt huyên náo. Nhưng sự im ắng chẳng kéo dài được bao lâu. Khi Tiểu Long lúi thúi ôm tập đi xuống, những âm thanh “hí hí” lại thi nhau nổi lên như chuột rúc dọc theo các dãy bàn nó đi qua.

Cho đến khi ngồi vào bàn, Tiểu Long vẫn chưa hết hoang mang. Mặt mày ngơ ngơ ngác ngác, nom nó lúc này giống hệt như người vừa từ trên cung trăng rớt xuống.

Tiểu Long chỉ sức tỉnh khi Quý ròm huých khuỷu tay vào hông nó, tặc lưỡi hỏi:

- Bộ khùng hả mày?

- Tao có làm gì đâu! - Tiểu Long ấp úng.

Quý ròm nheo mắt:

- Câu ví dụ vừa rồi mày học được ở đâu vậy?

- Tao quên rồi! - Tiểu Long liếm môi - Nhưng tao thể với mày là tao không bịa ra! Tao nhớ là tao đã từng đọc được ở đâu đó!

- Thì tao đâu có bảo mày bịa! - Quý ròm nhún vai - Nhưng mày có biết là mày đọc được ở đâu không?

Tiểu Long lắc đầu:

- Tao đã nói rồi! Tao không nhớ!

- Nhưng mà tao nhớ! - Quý ròm khịt mũi - Mày đọc được câu đó ở trong các mẫu chuyện tiểu lâm! Đó là một ví dụ bổ láo, dùng để chế giễu những người như... mày vậy!

Tiết lộ của Quý ròm khiến mặt Tiểu Long mếu xệch. Bây giờ thì nó hiểu tại sao cả lớp cười âm về câu trả lời của nó, còn cô Diệu Lý thì bảo nó phải học cách phân biệt môn vật lý với môn kể chuyện cười.

Nhỏ Hạnh ngồi ở đầu bàn, bên tay trái Quý ròm. Nó không nói gì, chỉ nhìn Tiểu Long cười cười. Nhưng chỉ chừng đó thôi đủ khiến Tiểu Long thấy hai tai nóng bừng.

Tiểu Long học yếu nhiều môn, nhất là toán và lý hóa. Và cái chuyện học kém của nó không phải là điều gì bí mật. Trong lớp ai chả biết nó là học sinh trung bình yếu. Thầy Hiếu dạy toán, cô Diệu Lý dạy vật lý, cô Kim Anh dạy hóa học, ba người này không kêu Tiểu Long lên bảng thì thôi, còn hễ động tới nó, bao giờ nó cũng chứng minh cho các thầy cô thấy là không có ai trên đời học dốt hơn mình.

Nói chung, Tiểu Long không sợ bị điểm kém. Nó đã quen với việc lên trước bảng đóng vai ông phỗng đá cho bạn bè “chiêm ngưỡng”. Thoạt đầu, đứng phơi mình ra trước hàng chục cặp mắt lúc nào cũng thô lỗ, Tiểu Long cảm thấy nhột nhạt tợn. Nhưng chuyện gì cũng vậy, cứ lặp đi lặp lại mãi thành quen. Về sau này, Tiểu Long cứ lì ra.

Tiểu Long không sợ không trả bài được. Nhưng chuyện sáng nay khác hẳn. Không những không trả bài được, nó còn

biến thành trò cười cho cả lớp. Chung quy chỉ tại câu chuyện tiểu lâm chết tiết nó từng đọc được ở đâu đó. Nhưng khổ nỗi, lúc đó nó đâu có biết câu trả lời ngớ ngẩn của nó được “trích dẫn” từ truyện tiểu lâm. Nó cứ đinh ninh nó đọc những điều đó từ sách giáo khoa. Thế mới khổ!

Đến khi nghe Quý ròm kể ra nguồn gốc xuất xứ, nó mới bật ngửa. Từ lúc đó, ngực Tiểu Long nặng chịch như đeo đá. Cũng may, tụi bạn cùng lớp chỉ cười rộ lên một lúc rồi thôi, chứ nếu tụi nó cứ nhắc chăm chăm về cái sự gian nỡ của thời gian để trêu nó, Tiểu Long chỉ có nước độn thổ.

Nỗi buồn đeo đuổi Tiểu Long trên suốt đường về. Ngay cả khi nhỏ Hạnh rẽ sang đường khác, chỉ còn lại nó với Quý ròm lếch thếch bên nhau, Tiểu Long vẫn một mực làm thỉnh rảo bước.

- Bộ mày á khẩu rồi hả?

Đi một hồi, không chịu đựng nổi không khí nặng nề, Quý ròm hắng giọng gắt.

Tiểu Long vẫn không nói gì, môi nó mím lại.

- Buồn làm quái gì! - Quý ròm nhún vai - Vấn đề là phải cố! Mày làm biếng bỏ xừ!

- Tao cố hoài mà chẳng ăn thua! - Giọng Tiểu Long đau khổ.

- Cố cái mớ gì! - Quý ròm bĩu môi - Hề thấy toán lý hóa là mày bỏ chạy dài!

Tiểu Long gân cổ:

- Tao chạy hồi nào! Tao...

Câu nói chưa kịp thoát ra khỏi miệng Tiểu Long bỗng tắt

ngang. Mắt nó vừa thoáng thấy thầy Hiếu đang lững thững từ xa đi lại. Thấy vừa đi vừa nhìn ra giữa đường, không trông thấy tụi nó nhưng trống ngực Tiểu Long vẫn đập loạn.

Quý ròm cũng vừa kịp trông thấy thầy. Nó liền đứng lại đợi. Nhưng ngay khi đã đến gần, thầy vẫn không nhìn thấy các học trò của mình. Dường như thầy đang bận nghĩ ngợi chuyện gì, mắt lơ đãng nhìn đi đâu.

Chẳng biết làm sao, Quý ròm đành nhích ngang một bước, hắng giọng:

- Chào thầy ạ!

Thầy Hiếu hơi giật mình. Thầy ngoảnh lại:

- À, Quý hả! Em đi đâu đây?

- Dạ tụi em đi học về ạ!

Thầy Hiếu tỏ vẻ ngạc nhiên:

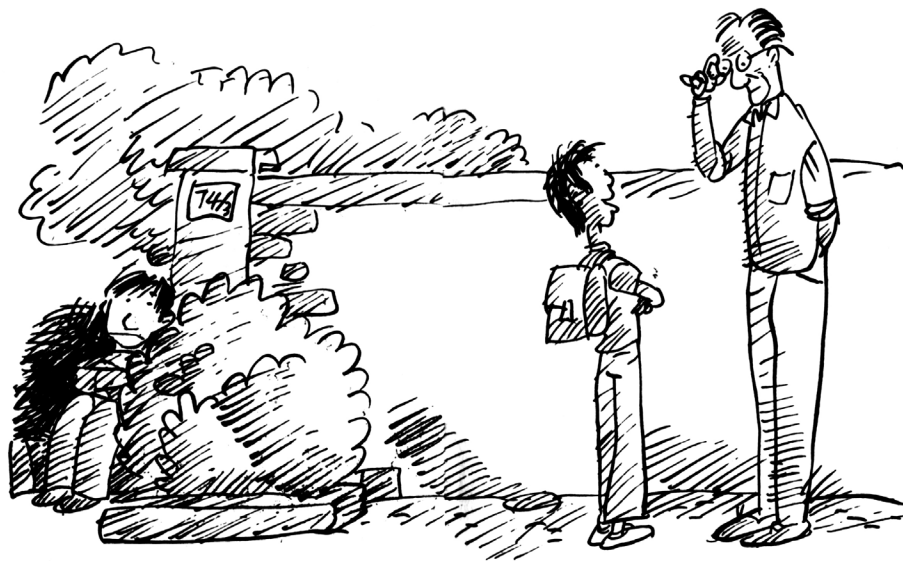
- Tụi em à? Tụi em là ai?

Câu hỏi của thầy khiến Quý ròm sững sốt. Nó không hiểu tại sao hôm nay thái độ của thầy lại kỳ dị như vậy. Tuy vậy, Quý ròm vẫn lễ phép thưa:

- Dạ, tụi em là... hai đứa em! Tức là em và...

Vừa nói Quý ròm vừa quay sang bên cạnh định trở vào Tiểu Long nhưng mặt nó bất giác thộn ra. Tiểu Long biến đâu mất.

Quý ròm quay thêm một vòng đúng 360°, vẫn công cốc. Thằng bạn mới trò chuyện với nó đây dường như đã bốc hơi khỏi mặt đất. Bây giờ thì nó hiểu tại sao thầy Hiếu lại lộ vẻ lạ lùng khi nó dùng chữ “tụi em” để xưng hô với thầy.

Về lúng túng của Quý ròm khiến thầy động lòng. Thầy vỗ vai nó, mỉm cười:

- Có lẽ em cần phải chơi một môn thể thao nào đó cho đầu óc được thư giãn! Không nên học hành căng thẳng quá!

Nói xong, không để Quý ròm kịp phản trần, thầy vội vàng rảo bước.

Quý ròm đứng đực giữa trời nhìn theo thầy, bụng tức Tiểu Long anh ách. Chính tại thằng bạn nhát cáy này mà thầy tưởng thần kinh Quý ròm bị “trục trặc”. Thật oan còn hơn oan Thị Kính!

- Tiểu Long!

Quý ròm bắt tay lên miệng hét toáng.

Không thấy động tĩnh gì, nó càng cáu:

- Mày chui nhủi ở xó xỉnh nào thế? Có mau bước ra hay không?

Quý ròm gọi đến lần thứ hai thì bụi cây thấp đằng trước căn nhà có cổng rào hoa giấy khẽ lay động và mái tóc húi cua của Tiểu Long từ từ nhô lên giữa các cành lá.

Quý ròm găm gừ:

- Mày làm cái trò gì vậy?

- Tao trốn!

Tiểu Long bước ra, nó vừa đáp vừa rụt cổ.

- Trốn ai? - Quý ròm tròn xoe mắt - Sao lại phải trốn?

- Thì trốn thầy Hiếu! Tao ngại giáp mặt thầy!

- Ối trời! - Quý ròm vừa la trời vừa đưa hai tay lên - Ở ngoài đường chứ đâu phải ở trong lớp mà mày sợ! Thầy có bắt mày giải bài tập ngay tại đây đâu!